

Sygn. akt I CNP 18/16

POSTANOWIENIE

Dnia 27 października 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

w sprawie ze skargi M. W. o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 19 listopada 2013 r., sygn. akt V Ca .../13, wydanego w sprawie z powództwa Miasta W. przeciwko M. W. o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 27 października 2016 r.,

odrzuca skargę i zasądza od skarżącego na rzecz strony powodowej kwotę 300 (trzysta) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania wywołanego skargą.

UZASADNIENIE

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia powinna zawierać: oznaczenie wyroku, od którego jest wniesiona, ze wskazaniem, czy jest on zaskarżony w całości lub w części, przytoczenie jej podstaw oraz ich uzasadnienie, wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżony wyrok jest niezgodny, uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie wyroku, którego skarga dotyczy, wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego wyroku w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe.

Wszystkie wymienione wymagania konstrukcyjne skargi, wskazane w art. 424 § 1 k.p.c., muszą być spełnione, aby pismo strony można było uznać za skargę (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 listopada 2007 r., III CNP 78/07, nie publ.). Brak któregośkolwiek z tych elementów skargi jest brakiem istotnym, nieusuwalnym w postępowaniu naprawczym i powoduje jej odrzucenie a limine (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 stycznia 2006 r., III CNP 26/05, nie publ.).

Przedstawiona skarga przedmiotowym wymogom nie odpowiada, a jej wady mają charakter nieusuwalny. Skarga nie spełnia bowiem wymagania określonego w art. 424⁵ § 1 pkt 4 i 5 k.p.c.

Uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie wyroku, którego skarga dotyczy polega na przedstawieniu wyodrębnionego wyводу przekonującego, że szkoda została wyrządzona oraz określającego czas jej powstania, postać i związek przyczynowy z wydaniem wyroku niezgodnego z prawem (por. m. in. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 31 stycznia 2006 r., IV CNP 38/05, OSNC 2006, nr 7 - 8, poz. 141; z dnia 22 listopada 2005 r., I CNP 19/05, nie publ.; z dnia 11 sierpnia 2005 r., III CNP 4/05, OSNC 2006, nr 1, poz. 16).

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego, skarżący powinien złożyć oświadczenie, że szkoda wystąpiła, jak również wskazać jej rodzaj i rozmiar, a ponadto powołać lub przedstawić dowody lub inne środki uwiarygodniające jego twierdzenie. Przesłanka uprawdopodobnienia szkody zostaje spełniona, jeżeli skarżący powoła w skardze nie tylko wszystkie znane mu fakty, które wskazują na

związek między zaskarżonym wyrokiem a doznanymi skutkami jego wydania stratami lub utraconymi korzyściami, ale ponadto powoła dowody lub co najmniej ich surogaty, które uczynią twierdzenie o wyrządzeniu szkody wiarygodnym (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 25 lipca 2006 r., III CNP 40/06, nie publ. oraz z dnia 23 marca 2006 r., IV CNP 23/06, Biul. S.N. 2006, nr 6, s. 8).

Tak rozumianego obowiązku skarżący nie spełnił. Wskazał jedynie, że została mu wyrządzona szkoda odpowiadająca wysokości kwot zasądzonych od niego na rzecz powoda, a także kwot, które powód powinien mu zwrócić tytułem kosztów postępowania. Skarżący poza powyżej wskazanymi stwierdzeniami nie przedstawił szerszej argumentacji na okoliczność poniesienia szkody.

Powołanie się na treść zaskarżonego orzeczenia nie jest równoznaczne z udowodnieniem powstania szkody. Należy wskazać, że wymaganie rzeczywistego istnienia szkody sprowadza się do tego, że skarżący nie może odwoływać się do szkody hipotetycznej, a nawet obiektywnie pewnej, ale takiej, która jeszcze nie wystąpiła, ponieważ skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia nie jest środkiem zapobiegającym szkodom mogącym powstać wskutek wydania wyroku. Szkoda musi przy tym mieć charakter rzeczywisty. Nie spełnia tego wymagania odwołanie się do szkody, nawet jeśli jej powstanie w przyszłości jest pewne, dlatego niewystarczające jest wykazanie istnienia ciążącego na skarżącym zobowiązania wynikającego z kwestionowanego przez niego wyroku (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 listopada 2015 r., III CNP 20/15, nie publ.).

Zgodnie z art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c. skarżącego obciąża obowiązek przedstawienia analizy prawnej przepisów dotyczących środków zaskarżenia, których zastosowanie jest niedopuszczalne lub z innych przyczyn na pewno nie mogłoby odnieść skutku. Skarżący powinien wykazać, że od zaskarżonego wyroku nie przysługuje środek prawny, przy pomocy którego mogłoby nastąpić wzruszenie zaskarżonego orzeczenia. Oznacza to obowiązek przeprowadzenia analizy przepisów dotyczących środków prawnych, których zastosowanie jest niedopuszczalne lub które z innych przyczyn nie mogłyby odnieść skutku.

Wykazanie w skardze o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe polega na ujawnieniu i przedstawieniu tej okoliczności w sposób wyczerpujący i nie budzący wątpliwości oraz na dowiedzeniu jej istnienia i przekonującym uzasadnieniu (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 stycznia 2006 r., III CNP 23/05, OSNC 2006, nr 7 - 8, poz. 140). Nie chodzi tylko o skargę kasacyjną, ale także o skargę o wznowienie postępowania oraz o inne środki prawne pozwalające na zmianę lub uchylenie orzeczenia, ewentualnie służące pozbawieniu lub ograniczeniu wykonalności. Skarżący uzasadniając twierdzenie, że w niniejszej sprawie wzruszenie zaskarżonego wyroku w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe wykazał niedopuszczalność skargi kasacyjnej ze względu na wartość przedmiotu zaskarżenia, ale nie przeprowadził analizy prawnej możliwości skorzystania z innych środków prawnych.

Takie wyjaśnienie nie jest równoznaczne ze spełnieniem wymagań art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c., którego formuła wskazuje na konieczność zamieszczenia w skardze wyodrębnionej argumentacji dowodzącej w sposób wyczerpujący i niebudzący wątpliwości, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze wszelkich innych środków prawnych przewidzianych w przepisach (w tym np. złożenie skargi o wznowienie postępowania czy powództwa przeciwegzekucyjnego) nie było i nie jest możliwe (por. postanowienia: Sądu Najwyższego z dnia 19 stycznia 2006 r., II CNP 2/06, OSNC 2006, nr 6 poz. 112 oraz z dnia 27 stycznia 2006 r., III CNP 23/05, OSNC 2006, nr 7 - 8 poz. 140).

Z tych względów Sąd Najwyższy uznał, że skarga nie spełnia wymagań przewidzianych w art. 424⁵ k.p.c. i orzekł jak w sentencji (art. 424⁸ § 1 k.p.c.).

jw

Kc